

Література

1. Бартків О.С. До проблеми практичної підготовки соціальних педагогів. Науковий вісник Волинського національного університету імені Лесі Українки : Педагогічні науки. 2009. № 21. С. 71-75.
2. Бех І.Д. Ціннісна система у розвитку особистості // Вісник Полтавського державного педагогічного інституту ім. В.Г. Короленка : зб. наук. праць. Полтава, 1999. Вип. 1 (5). С. 13-20.
3. Бондаренко Н.О. Педагогічні умови науково-дослідницької підготовки магістрів соціальної педагогіки: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. пед. наук: спец. 13.00.04 – теорія і методика професійної освіти. Переяслав-Хмельницький. 2014. 22 с.
4. Кисла О.Ф. Формування дослідницької компетентності студентів магістратури під час асистентської практики / О.Ф. Кисла // Вісник Чернігівського національного педагогічного університету. Серія : Педагогічні науки. 2015. Вип. 125. С. 319-322. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/VchdpuP_2015_125_79.
5. Кубіцький С.О., Бондаренко Н.О. Науково-дослідницька підготовка магістрів соціальної педагогіки: монографія. К.: Видавництво «Міленіум», 2017. 255 с.
6. Ларіонова Н.Б. Практика в системі професійної підготовки студентів спеціальностей „Соціальна педагогіка” і „Соціальна робота”: навч.-метод. посіб. для студ., організаторів і керівників практики. Держ. закл. „Луган. нац. ун-т імені Тараса Шевченка”. Луганськ : Вид-во ДЗ „ЛНУ імені Тараса Шевченка”. 2010. 69 с.
7. Повідайчик О.С. Компетентнісний підхід до науково-дослідницької підготовки майбутніх соціальних працівників. Вища освіта: удосконалення якості підготовки фахівців: зб. матер. II-ї Міжнар. наук. інт.-конф. (Київ, 26-27 квіт. 2018 р.). Київ: Альфа-ПКК, 2018. С. 108-110.

Скибун Н.Д.

*кандидат педагогічних наук, викладач кафедри україністики
Національний медичний університет ім. Богомольця,
м. Київ, Україна*

МОВНА ТА МОВЛЕННЄВА КОМПЕТЕНТНОСТІ ПІД ЧАС ВИВЧЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ ЯК ІНОЗЕМНОЇ СТУДЕНТАМИ МЕДИЧНОГО ПРОФІЛЮ

Skibun N.D.

*candidate of pedagogical sciences,
Lecturer at the Department of Ukrainian Studies
Bogomolets National Medical University, Kyiv, Ukraine*

LANGUAGE AND SPEECH COMPETENCES DURING THE STUDY OF THE UKRAINIAN LANGUAGE AS FOREIGN FOR MEDICAL STUDENTS

Abstract. This article examines the language and speech competencies of foreign medical students during their study of the Ukrainian language as foreign. The need to create a «single language field» using: dialogic speech; interactive learning with active interaction of all participants (teacher, student); practical classes at clinical departments in medical institutions (hospitals, polyclinics, etc.) and the application of interdisciplinary connection of linguists (Ukrainian) and teachers of other subjects (physics, chemistry, anatomy, biology, genetics, IT-technologies, ecology, etc.). It has been also noted that the teachers of Ukrainian have such skills as high level of professionalism, general education, erudition and communication skills; communicative and professional competence; skills and ability to use IT technologies (computer literacy, the use of information and communication technologies, the Internet, social networks and profiles, elements of e-education) both in the preparation for the classes and during the classes; the ability to work in multinational and multireligious groups.

Анотація. В рамках цієї статті розглянуті мовна та мовленнєва компетентності під час вивчення іноземними студентами медичного профілю української мови як іноземної. Відзначено необхідність створення «єдиного мовного поля» із використанням: діалогічного мовлення; інтерактивного навчання із активною взаємодією всіх учасників навчання (викладач, студент); практичних занять на клінічних кафедрах у медичних закладах (лікарнях, поліклініках тощо та застосуванням міждисциплінарних взаємин мовознавців (українська мова) із предметниками (фізика, хімія, анатомія, біологія, генетика, IT-технології, екологія тощо). Також відзначено наявність у викладачів української мови таких навичок: високий рівень професіоналізму за профілем, загальна освіченість, ерудиція та комунікабельність; комунікативна та професійна компетентності; навички та уміння використання IT-технологій (комп'ютерна грамотність, використання інформаційно-комунікаційних технологій, Інтернет-мережі, соціальних мереж та профілів, елементи е-освіти) як під час підготовки до занять, так і під час самих занять; уміння працювати в мультинаціональних, мультирелігійних групах тощо.

Keywords: *Ukrainian language as foreign, language, and cultural environment, competence, language and speech competencies, methods and methodology of teaching Ukrainian language as foreign, foreign medical students.*

Ключові слова: українська мова як іноземна, мова, мовне та культурне середовище, компетентність, мовна та мовленнєва компетентності, методи та методики навчання української мови як іноземної, іноземні студенти медичного профілю.

Постановка проблеми. Сьогодні наша країна все більше і більше інтегрується в світові глобальні науково-освітні процеси. У зв'язку з цим національні вищі навчальні заклади (ВНЗ) приймають на навчання іноземних студентів. Так, «інтернаціоналізація освіти є однією з найбільш характерних особливостей розвитку освіти у світі протягом останніх десятиліть», а тому «створення сприятливих умов для прискорення інтернаціоналізації освіти в Україні і, в першу чергу, для значного збільшення контингенту іноземних студентів у вітчизняних ВНЗ, є одним із найбільш важливих напрямів міжнародної діяльності українських навчальних закладів у період політичних і економічних перетворень, які відбуваються у країні» [4, с.63]. Водночас необхідно відзначити, що багато ВНЗ створювалися за часів Радянського Союзу і в них навчалося багато студентів із країн, що розвиваються та країн соціалістичного табору. Але важливою особливістю сучасного становища національних ВНЗ є розширення географії країн світу, із яких приїждять на навчання, а також головною особливістю є перехід на навчання іноземних студентів із російської мови навчання на українську мову. Тобто, українська мова отримала міжнародний статус і почала викладатися як іноземна для іноземних студентів незалежно від того, планують вони залишатися після навчання працювати в Україні чи повернутися в свою країну або навіть поїдуть продовжувати навчання в іншу країну. В таких умовах виникає запит на створення умов забезпечення високого рівня професійної компетентності майбутніх спеціалістів завдяки мовній та мовленнєвій компетентностей.

Аналіз останніх досліджень і публікацій показав, що питання створення умов для навчальних процесів під час вивчення української мови як іноземної для іноземних студентів є досить актуальною темою дослідження сучасних дослідників та викладачів-практиків української мови у вишах, а саме: М. Бабишена, К. Рудницька, Н. Ушакова, В. Пабат, Т. Сергієнко, Л. Шеремета, Н. Калашнік тощо.

Незважаючи на досить широкий спектр проведених досліджень відносно забезпечення високого рівня вивчення іноземними студентами української мови як іноземної, питання забезпечення високого рівня мовної та мовленнєвої компетентностей у іноземних студентів медичного профілю на заняттях української мови **виступає частиною загальної проблеми**, котрій присвячується означена стаття. Це зумовлено сталим попитом серед іноземних абітурієнтів отримання медичної освіти в українських ВНЗ, що підтверджує достатньо високий професійний рівень національної вищої освіти на міжнародному

рівні, а отже сприяє більшій інтеграції національних ВНЗ у світовий навчальний простір.

Метою статті є дослідження ролі мовної та мовленнєвої компетентностей для формування комунікативної та професійної компетентностей для іноземних студентів медичного профілю.

Виклад основного матеріалу. На сьогодні глобальний ринок праці вимагає високого рівня не тільки професійної компетентності, а і комунікативної, адже сучасні умови праці вимагають готовності працювати в умовах мультикультуралізму, мультинаціоналізму та мультирелігійності, коли в одній команді разом працюють люди різних національностей, релігій, культури, світогляду тощо. При цьому багато із сучасних професіоналів, які входять до нового класу – «класу професіоналів» отримували освіту не на рідній мові, а у більшості випадків іноземною мовою під час навчання у ВНЗ інших країн. Насамперед, це країни-домінанти на регіональному рівні, а також країни глобального рівня із визнаними світом ВНЗ. Тобто в сучасних реаліях виникає потреба у вивченні декількох мов (регіональної, глобальної) для можливості бути конкурентоспроможним на глобальному ринку праці. Перш за все, мова йде про фахівців високого класу, які працюють у світових центрах. А тому слушно відзначає М. Бабишена: «Мова є основним комунікаційним засобом людини. Мовленнєва компетенція є одним з факторів формування професійного іміджу особистості, вона полягає у використанні обмеженої кількості одиниць мови, закономірностей їх функціонування і законів оперувати ними для побудови різноманітних висловлювань – від найпростішого вираження почуття до передачі інтелектуальної інформації. Саме у сфері мовленнєвих реалізацій виявляється своєрідність національної мови. Оволодіння мовленнєвою компетенцією підводить особистість до адекватних мовленнєвих дій, готує її до мовленнєвої практики в умовах природного спілкування.» [1, с.4]. Особливо це стосується медичного профілю, адже лікар комунікує на таких рівнях як: лікар-лікар, лікар-науковець, лікар-айтишник, лікар-генетик і саме головне лікар комунікує із пацієнтом, що вимагає як професійного рівня мовної та мовленнєвої компетентностей, так і на рівні комунікацій професіонал-пацієнт. А тому «мета мовної підготовки іноземних громадян полягає у забезпеченні їхніх комунікативних потреб у різних сферах спілкування: науковій (для отримання конкурентоспроможної підготовки за обраним фахом), суспільно-політичній і соціально-культурній (для належної адаптації та повноцінного орієнтування в новому соціально-культурному середовищі, особистісного культурного розвитку), побутовій (для задоволення

потреб повсякденного життя), а також для виховання гармонійної особистості, що здатна до міжкультурного діалогу» [1, с.3]. Тобто, підготовка майбутніх медиків вимагає більшої уваги з боку викладачів іноземної мови, якою відбувається професійне навчання. Так, К. Рудницька звертає нашу увагу на те, що «під мовною здатністю мається на увазі потенційне знання мови, під мовною активністю – процеси, що відбуваються під час реалізації цієї здатності в мовній діяльності», а тому «мовна компетентність становить собою сукупність мовних знань, умінь та навичок, здобутих у вищому навчальному закладі, а також здібності з опанування способів вирішення проблемно-пізнавальних завдань і здійснення діяльності щодо досягнення цілей, значущих для військового спеціаліста в сфері його професійної комунікації» [6]. Вказане у повній мірі відноситься до інших спеціалістів. Ось чому В. Пабат говорить про те, що «робоча програма з навчальної дисципліни «Українська мова як іноземна» повинна бути укладена так, щоб уможливити виконання головної мети: сформувати систему знань про українську мову, розширити словниковий запас іноземних студентів, розвивати і постійно підвищувати культуру усного й писемного, монологічного й діалогічного мовлення, розвивати систему вмінь та навичок з усіх видів мовленнєвої діяльності – читання, письмо, аудіювання та говоріння) в основних комунікативних сферах» [3, с.4]. Отже, вивчення української мови як іноземної студентами медичного профілю повинно відбуватися не тільки на рівні професійної підготовки, а у комплексі разом із побутовим, культурним рівнями мовної підготовки. Так, В. Пабат відзначає, що «мовний складник включає мовні поняття, закономірності розвитку мови, мовні одиниці різних рівнів; основні знання лексикології, морфології, синтаксису тощо української мови; знання мовних норм; вироблення навичок та умінь щодо правильного використання набутих мовних знань» при цьому «мовленнєвий складник визначає зміст роботи, яка скерована на формування комунікативної компетентності іноземців, реалізацію вторинної мовної особистості, що так само передбачає гармонійний розвиток умінь в основних видах мовленнєвої діяльності – аудіюванні, читанні, говорінні, письмі» адже «це вміння сприймати та розуміти усне й писемне мовлення, самостійно створювати усні й письмові, діалогічні та монологічні висловлення різних типів, стилів, жанрів мовлення в різних сферах спілкування, вести діалог у ситуаціях спілкування з дотриманням вимог мовленнєвого етикету, правильно й комунікативно доцільно висловлювати свої думки, аналізувати тексти, вдосконалювати й аналізувати власну мовленнєву діяльність» [5]. Отже, можна відзначити, що для опанування професійної компетентності дуже важливим є мовна та мовленнєва компетентності на досить високому рівні разом із адаптацією у

мовному середовищі на побутовому та культурному рівнях, що можна досягти тільки за умови вже наявного початкового рівня знань мов або отримання його до початку навчання. Адже «іноземному студентів-медику доводиться вирішувати різноманітні задачі, що вимагають сформованості вмінь і знань у таких підсферах навчально-професійної діяльності, як: слухання лекцій; підготовка до практичних занять; робота в лабораторії; консультації; складання модульних контролів; оформлення лабораторних, наукових праць або рефератів; підготовка доповідей і повідомлень та презентацій; участь у клінічній та фармацевтичній практиці тощо» [4, с.60-61]. Таким чином, мовна та мовленнєва компетентності у іноземних студентів медичного профілю повинні бути на досить високому рівні, адже споживання фахової інформації потребує достатньо-високого рівня знань мови, якою здійснюється освітній процес. Ось тут досить слушним і доречним є загальноприйнятні рівні вивчення мови (на міжнародному та регіональному рівнях), за допомогою яких можна відзначати компетентність абітурієнтів. І найголовніше, вказані рівні є універсальними і можуть використовуватися, застосовуватися як під час навчання (школа, підготовчі курси, ВНЗ), так і під час особистого підвищення рівня знання мови за допомогою сучасних методів навчання іноземними мовами (он-лайн-, аудіо-, відео- уроки, перебування у мовному середовищі на побутовому рівні під час подорожей, проживання тощо), що в першу чергу відзначається на рівні міжкультурної комунікації. Так, Н. Калашнік відзначає, що «міжкультурна комунікативна компетентність є єдністю трьох складових: мовної, комунікативної й культурної компетентності», де «мовна компетентність відповідає за правильний вибір мовних засобів, адекватних для ситуації спілкування; комунікативна компетентність включає механізми, прийоми й стратегії, необхідні для забезпечення ефективного процесу спілкування; поняття культурної компетентності збігається з поняттям культурної грамотності й передбачає знання політичних реалій, фразеологізмів, термінів тощо» [4, с.64]. Адже, як відзначає В. Пабат, «підготовка до спілкування для іноземців передбачає певне налаштування на ту чи ту комунікативну ситуацію, вибір певної моделі комунікативної поведінки, досягнення реалізації комунікативних інтенцій», де «важливим є використання лінгводидактичних методів, серед яких – відбір необхідних мовних засобів, опанування різних видів мовних норм, вміння послуговуватися лексичним апаратом, зокрема термінологією» [5]. Тобто, можна говорити про те, що, незважаючи на різні способи підвищення рівня мовної та мовленнєвої компетентностей (самотужки та/чи за допомогою викладачів), виникає потреба у методах, інструментах та формах навчання. Так, Н. Ушакова звертає увагу на такий елемент теоретичної бази для навчання іноземної

мови, як «комунікативно-діяльнісний підхід», в рамках якого «в центрі освітнього процесу знаходиться той, хто навчається, а система навчання передбачає максимальне врахування його індивідуально-психологічних, вікових і національних особливостей», де «об'єктом навчання є мовленнєва діяльність в усіх її видах» [9, с.1]. В свою чергу Т. Сергієнко зазначає, що «у галузі фахової медичної освіти, де мовна компетентність стає важливою умовою професійної підготовки майбутнього лікаря, особливої актуальності набуває компетентнісний підхід до навчання мови», де «компетентнісний підхід має низку переваг над іншими підходами через закладену в його змісті безпосередню спрямованість навчання на реалізацію професійних завдань» [7, с.162]. В свою чергу Л. Шеремета наголошує на тому, що «діалогічне мовлення, як основний вид мовленнєвої діяльності при вивченні української мови як іноземної, є одним із його базових елементів», коли «кожен із учасників діалогов виступає в ролі як мовця, так і слухача, а відтак повинен вміти розпочинати діалог, реагувати на репліки співрозмовника й спонукати його до продовження розмови», а тому «навчання діалогічного мовлення у медичному вузі передбачає також вміння вільно володіти професійною лексикою та обмінюватися знаннями з медичних предметів, обговорювати теми, дискутувати з їх приводу» [10, с.104]. В. Пабат пропонує «виділити інтерактивне навчання» [5], коли «навчальний процес відбувається за умов постійної, активної взаємодії всіх учасників» у рамках «співнавчання, взаємонавчання (колективне, групове навчання в співпраці) ...» [8, с.7–8]. Разом з цим Н. Калашнік наголошує на тому, що «практичні заняття з іноземної мови (української чи російської) будуються відповідно до принципів сучасної методики вивчення нерідної мови на комунікативній основі», де «одним із ключових принципів навчання студентів медичного профілю є принцип мовної спрямованості навчання, постулюючий підхід до навчання нерідної мови як до навчання мовної діяльності», коли «із цим принципом тісно пов'язаний наступний принцип – «єдиного мовного поля»», а «єдиного «мовного режиму» досягають шляхом міждисциплінарної методики навчання» [4, с.60-62]. Зважаючи на вказане вище, можна відзначити, що на сьогодні існує досить широкий спектр до методів вивчення іноземної мови, а тому головним завданням викладача є поєднання їх під час викладання для іноземних студентів української мови як іноземної. Це пов'язано з тим, що «головною метою навчального процесу є формування комунікативної компетентності в навчально-професійній сфері спілкування», бо лише «міждисциплінарні взаємини мовознавців і предметників мають бути спільно підпорядковані її досягненню, незважаючи на різницю навчальних предметів і навичок, за які вони є відповідальними (українська, російська мова

і мовна компетентність – з одного боку, і фізика, хімія, анатомія, біологія тощо, поєднувані поняттям предметна компетентність, – з іншого)» [4, с.60-62]. Яскравим прикладом ефективності такого підходу до вивчення української мови як іноземної можна побачити на прикладі формування високого рівня мовної та мовленнєвої компетентностей іноземними студентами медичного профілю. Так, Н. Калашнік відзначає «Важливим напрямом роботи з формування предметної компетентності студентів-медиків є підготовка іноземців до практичних занять на клінічних кафедрах», бо лише «у результаті координації роботи кафедри українознавства та кафедр оперативної хірургії і пропедевтичної терапії» можна отримати високий рівень «навичок і вмінь професійного спілкування як російською, так і українською мовами» [4, с.64]. Практика проведення занять із української мови серед іноземних студентів медичного профілю дає змогу висловити побажання, які сприяють досягненню високого рівня компетентностей, а саме: навчання майбутніх студентів на підготовчих мовних курсах із отриманнях елементарного рівня A1, A2; адаптованість присутніх студентів до культурного, побутового, мовного середовища; наявність у групі носія української мови на рівні B1, B2, який виступає комунікатором між викладачем та групою; високий рівень комунікативної компетентності викладача мови для створення високого комунікативного рівня під час навчання; високий рівень особистісної мотивації іноземних студентів у навчанні української мови як іноземної; використання на практичних заняттях з української мови текстів професійного напрямку; а також ведення діалогів у контексті лікар-пацієнт; збільшення кількості практичних занять на клінічних кафедрах разом із збільшенням кількості практичних занять, на яких відбуваються комунікації як з практикуючими лікарями, так і безпосередньо з пацієнтами-носіями мови. Водночас необхідно наголосити на знаннях лексикології, морфології, синтаксису української мови; знаннях мовних норм. Вказане вимагає розроблення та включення до навчального процесу відповідних навчальних матеріалів, що в цілому формують комплекс заходів для навчання іноземних студентів медичного профілю українською мовою як іноземною. Для уніфікації та стандартизації навчальних процесів та рівнів компетентностей використовують вимоги до знання іноземної мови, визначені відповідними рівнями: A1, A2, B1, B2, C1 та C2.

Висновки і перспективи подальших досліджень. Дослідження ролі мовної та мовленнєвої компетентностей під час вивчення української мови як іноземної студентами медичного профілю показало, що широкого застосування знайшли: діалогічне мовлення; «єдине мовне поле»; інтерактивне навчання із активною взаємодією всіх учасників навчання (викладач, студент); практичні заняття на клінічних кафедрах у медичних закладах (лікарнях,

поліклініках тощо); міждисциплінарні взаємини мовознавців із предметниками (українська мова, фізика, хімія, анатомія, біологія, генетика, ІТ-технології, екологія тощо). При цьому необхідно відзначити у викладачів української мови: високий рівень професіоналізму за профілем, загальна освіченість та ерудиція, комунікабельність (комунікативна компетентність), вміння використання ІТ-технологій (комп'ютерна грамотність, використання інформаційно-комунікаційних технологій, Інтернет-мережі, соціальних мереж та профілів, е-навчання) як під час підготовки до занять, так і безпосередньо на заняттях; уміння працювати в мультинаціональних, мультирелігійних групах тощо.

Список літератури

1. Бабишена М.І. Особливості формування мовленнєвої компетенції та компетентності майбутніх іноземних фахівців під час вивчення української мови \ Серія: педагогічні науки Вісник № 1 (157), 2019. С.3-6. URL: <https://visnyk.chnpu.edu.ua/download/vs157/3.pdf>
2. Гуманітарна складова у світлі сучасних освітніх парадигм: [матеріали II Всеукраїнської науково-практичної конференції з міжнародною участю] (м. Харків, 19–20 квітня 2018 року). Харків: Видавництво НФаУ, 2018. 276 с.
3. Єдина типова навчальна програма з української мови для студентів-іноземців основних факультетів нефілологічного профілю вищих навчальних закладів України III–IV рівнів акредитації / уклад. : Л.І. Дзюбенко, В.В. Дубічинський, С.А. Чезганов [та ін.] / за ред. О.Н. Тростинської, Н.І. Ушакової. Київ: НТУУ «КПІ», 2009. Ч. 3. 52 с.

4. Калашнік Н.В. Особливості освітньо-виховної роботи з іноземними студентами у вищих медичних навчальних закладах України \ Педагогічні науки. Випуск 1 (83). С.60-67. URL: <http://eprints.zu.edu.ua/21937/1/12.pdf>.

5. Пабат В. Українська мова як іноземна – шлях до полікультурного освітнього простору. URL: https://typologia.at.ua/index/pabat_viktorija_ukrajinska_mova_jak_inozemna_shljakh_do_polikulturnogo_ostitnoho_prostoru/0-212.

6. Рудницька К.В. Формування професійної мовної компетентності фахівців економічного профілю: теоретичний аналіз \ Вісник Національної академії Державної прикордонної служби України, 2012. № 4.

7. Сергієнко Т. Підходи до навчання української мови як іноземної в медичних університетах \ Педагогічні науки: теорія, історія, інноваційні технології, № 6 (70), 2017. С.153-165.

8. Сучасний урок. Інтерактивні технології навчання: наук.-метод. посібник / О.І. Пометун, Л.В. Пироженко [за ред. О. І. Пометун]. Київ: Вид-во А. С. К., 2004. 192 с.

9. Ушакова Н.І. Багатоаспектна модель підручника з російської мови для іноземних студентів у вищих навчальних закладах України : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня доктора пед. наук : спец. 13.00.02 «Теорія та методика навчання» (російська мова) / Н.І. Ушакова. Херсон, 2010. 46 с.

10. Шеремета Л.П. Формування навичок діалогічного мовлення студентів медичних спеціальностей під час вивчення курсу «українська мова як іноземна» \ Компетентнісний підхід у вищій медичній освіті. Медична освіта № 3, 2019. С.103-107.

Mamajonova Zulfizar Madaminovna
lecturer at Andijan State University,
Uzbekistan

PROBLEMS OF DEVELOPING MOTIVATIONAL ABILITIES OF FUTURE TEACHERS IN THE PROCESS OF PERSON-CENTERED EDUCATION

Abstract. This article, which is devoted to the study of the problem of psychological readiness of a person for professional activity, discusses different approaches to identifying its main components. Despite the diversity, information has been provided on the identification of the motivational component associated with the development of motivational skills of future teachers in its person-centered learning process in its structure with the understanding of human needs. The need to successfully complete these tasks is based on an interest in the activity, manifested in the options for its implementation.

Keywords: *psychological preparation of the person, motivational training in professional activity, potential motivation of students, professionally based motives, pedagogical practice, professional motivation, pedagogical education, career guidance, learning motivation.*

In the process of person-centered education, in order to determine what personal and professional qualities should motivate future teachers to acquire the motivational skills that determine the effectiveness of professional activity, it is necessary to analyze this activity from a pedagogical and psychological point of

view. It also allows for the development of a system of measures aimed at the laws of professional activity.

Particularly relevant in this regard is the Resolution of the President of the Republic of Uzbekistan dated June 5, 2018 "On additional measures to improve the quality of education in higher education